



ချောင်းဘေးနားက သရဲမ

စာရေးသူ - မိုးစွေ

"ချောင်းဘေးနားက သရဲမ"

မှောင်နက်မည်းမည်း လူသူကင်းမဲ့ပြီး ပုရစ်တွန်သံတွေကလွဲရင် တိတ်ဆိတ်တဲ့ ညချမ်းလေး ... ရာသီဥတုက မိုးအကုန်ကာလလေး ချောင်းအစပ် တစ်နေရာမှာ ငါးမျှားနေရင်း လူနှစ်ယောက် အမှောင်ထဲမှာ

"ကျော်လွင် မင်း ဝိုင်းတင် ကို တကယ် ကြွေးနေတာလား"

"ကိုခိုင်ကြီး တို့ ကတော့ မေးပဲမေးနိုင် လွန်းတယ်... တကယ်ကြွေတာပါဆို... ဒီနေ့တင် ပြောပြောနေရာ အခါတစ်ရာ မကတော့ဘူး...၊ ဒီထက် အော်လိုက်ရင်လည်း ငါးတွေလန့်ပြီး ပြေးကုန်မှာ သေချာတယ်"

"မင့်ဟာက ... ဟိုကလေးမက မင်းမျက်နှာတောင် အဖက်လုပ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်ဖူးလို့ လားဟ သောက်ရူး"

"ဟေ့လူ ဟေ့လူ... မူးနေလည်း အေးဆေးနေဗျာ ... ကျုပ်မှာ အသားလေး မသိမသာ မည်းတာလေးကလွဲ အပြစ်ပြောစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး... ၊ တင့်တောင်း တင့်တယ် ဆိုတာထက် သူတစ်ယောက်စာတော့ ကောင်းကောင်း ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ သူလေးက ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့် မကြည့်ဘူး ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရှက်လို့ နေမှာ ပေါ့ ... ဟီးဟီး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့နေ့တော့ နှလုံးသားချင်း နီးလာမှာ ပေါ့ဗျာ..."

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျော်လွင်ဆိုသူက ဖွာလက်စ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးမသတ်ဘဲ ချောင်းစပ်နားက အမှောင် တစ်နေရာမှာ ရှိတဲ့ မလှမ်း

မကမ်း ချုံတစ်ခုထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်...

"ဟေ့ကောင် ကျော်လွင်... မင်းဟာလေ... တစ်ရွာလုံးကို မီးရှို့မယ့် ကောင်... ဆေးလိပ်ကို မီမသတ်ဘဲ လွှင့်ပစ်မှ တော့ မီးတွေလောင် ကုန် မှာ ပေါ့ဟ... လခွမ်းပဲကွာ..."

ကိုခိုင်ကြီးက ဆူငေါက်နေတုန်းမှာ ကျော်လွင် လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ ဆေးလိပ်ရှိနေတဲ့ ချုံထဲကနေ မီးခိုးငွေ့တွေ ထွက်လာတာကို တွေ့လိုက် တယ်...၊ မီးမငြိမ်းပဲ ပစ်လိုက်တာမို့၊ ဘေးနားက လောင်စာတွေနဲ့ တွေ့ပြီး မီးစွဲစပြုနေပြီလေ...၊ ကျော်လွင်က မီးပြေငြိမ်းဖို့ ထလိုက်တဲ့ အ ချိန်မှာ တော့ ခုနက မီးဖိုးတွေက ချက်ချင်း ပျောက်သွား ပြန်တယ်...၊

"ဆေးလိပ်မီးက ဘေးနားက သစ်ရွက် အစုံတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ငြိမ်းသွားပြီ မှတ်တယ်ဗျ..."

သူထပ်ပြီး အဆူးရမှာ စိုးလို့ သေချာအောင် ဆေးလိပ်အနား သွားကြည့်တော့လည်း မကုန်သေးတဲ့ ဆေးလိပ် တစ်ပိုင်းစာနဲ့ ဆေးလိ ပ်ဖင်ဆီခံ အဖြူရောင်လေးက မြက်အစုံတွေပေါ်မှာ မီးငြိမ်းနှင့်နေပြီ၊ အဲ ဒါနဲ့ ကျော်လွင်လည်း ပြန်လှည့် လာပြီး ငါးမျှားနေတဲ့ နေရာမှာ ပဲ ဆက် ထိုင်ပြီး ဆက်မျှား နေလိုက်တယ်။

မကြာပါဘူး... သူတို့ နှစ်ယောက် စကားတပြောပြော လုပ်နေတုန်းမှာ ပဲ ခုနက ဆေးလိပ်ပစ်လိုက်တဲ့ ချုံထဲကနေ လူတစ် ယောက် ဖြတ်ပြေးနေသလို လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ... တစ်ခုခု လှုပ်ရှားနေတာ ကို သတိထားမိ လိုက်ကြတယ်...၊ လပြည့်ည မဟုတ်ပေမဲ့ ချုံထဲမှာ ချုံ တိုးသံနဲ့ သစ်ရွက်ချင်း တိုက်မိသံ ကြားရတဲ့ အထိ၊ ထူးဆန်းတာက သူ တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် ငြိမ်သွားပြန်တယ်၊ သူတို့ မကြည့်တော့ရင် လှ ပ်နေပြန်ရော...၊ တိုက်ဆိုင်လွန်းနေတော့ လန့်သွားပေမဲ့

ပြန်စဉ်းစားမိကြရင်း

"ဪ... ဟော...ဟော... ချုံထဲမှာ ကြွက်တွေ အကောင်တွေ နေမှာ ပါလေ...." လို့ တွေးလိုက်ကြတုန်း၊ ဆက်တိုက်ကို တိုးဝှေ့သံကြားရလိုက်၊ ကြည့်လိုက်ရင် ငြိမ်သွားလိုက် ဖြစ်နေပြန်တော့၊ မသင်္ကာတော့တာနဲ့ ကိုခိုင်ကြီးက ကျော်လွင်ကို ကြည့်ခိုင်းပြန်တော့ ကျော်လွင်လည်း တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီး ချုံထဲကို ဟိုထိုး ဒီထိုး လုပ်ကြည့်ပြန်တယ်... ချုံထဲမှာ ဘာမှ ရှိမနေဘူး...၊ ထူးဆန်းတာ တစ်ခုက ကျော်လွင် ပစ်ထားတဲ့ သောက်ပြီးသား မီးငြိမ်းဆဲ ဆေးလိပ်လေးတော့ ပျောက်နေတယ်၊ ဒါကလည်း အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲလေ... ကျော်လွင်တို့ လည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ထားလိုက်ရင်း ငါးဆက်မျှားနေတုန်း ...

သူတို့ အနောက်ဘက်ကနေ တစ်စုံတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရတယ် အဲဒီ ခံစားချက်ကို တူတူပြိုင်တူ ခံစားမိကြတာမို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြိုင်တူ အနောက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ အနောက်နားမှာ စီးကရက်အတို အဖြူရောင်လေးကို ရဲခနဲ ရဲခနဲ ဖွာနေတဲ့ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးပုံစံ ဆံပင်ဖျားလျားကြီးနဲ့ အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရတယ်၊ စီးကရက်ကလည်း ကျော်လွင်ပစ်လိုက်တဲ့ စီးကရက် အတိုလေး... ဘာပြောကောင်းမလဲ နှစ်ယောက်သား စည်းဝါးညီညီ အော်လို့ ... ဆိုင်ကယ်လည်း ပစ်ခဲ့ရင်း လူပဲ အလွတ်ပြေးလာခဲ့ကြတာ ရွာရောက်တော့ မနည်း နှာနှပ်ယူလိုက် ရသေးတယ် ။